

QR. 255.

Z c
4243

DISSERTATIO EPISTOLICA

QVA

VIRI MAGNIFICA DIGNITATE VENERABILIS

D. CHRISTIANI LOEBERI

ANTISTITIS PRINCIPATVS ALTENBURGENSIS

SVPREMI EIVSDEMQUE DVCATVS COLLEGII

ATQVE COETVS SACRI CONSILIARII

LONGE GRAVISSIMI &c.

VITAM AC MERITA

EXPONIT

FILIO EIVS

NOBILISSIMO ATQVE CLARISSIMO

GOTTHILFIO FRIDEMANNO

LOEBERO

DE

PHILOSOPHIAE MAGISTRI DIGNITATE

NVPER IN ACADEMIA SALANA OBTENTA

ET ERVDITE CONSCRIPTO DIEQVE VIII. KAL. OCTOBR. a. c.

MASCVLE DEFENSO

SPECIMINE GRATVLATVR

IO. CHRISTIANVS FISCHERVS

Philos. Mag. & Ampliff. Ordin. Philos. Adjunct.



I E N A E ,

LITTERIS MARGGRAFIANIS,

clb l3 cc xxxxi



Sic

THE GEORGE MAGISTEL DIGM FATE
GOTTILIO BERNARDI
CORBONO
MILANO
1780



VIR
PRAENOBILISSIME DOCTISSIMEQVE,
AMICE DILECTISSIME,



Felicis humanae haud minima pars est, si Magnorum Virorum, de sanctioribus aliisque praeclarissimis litterarum studiis optime meritorum Parentum imagines non solum, sed et virtutes feliciter referunt liberi, exoptatoque proventu atque successu maiorum suorum gloriam propagant ad posteros. Plus hi conferunt ad immortalitatem gentis suae, quam illi ipsi tot ingenii ac litterarum aureis monumentis, quibus sibi iam dudum aeternam pararunt nominis celebritatem. Perennior longe est eorum memoria, et tam ab obscuritate, quam ab ipso interitu liberior, quae renouatur et continuatur a posteris ab iisque in dies cumulator redditur venturae posteritati et ita felici sanguinis generisque successione retinetur non solum, sed ipsi commendatur immortalitati. Quo solemnius hoc esse solet, eo rarius id contingere videmus, quam nos prohi dolor! quotidiana doceat experientia, Heroum filios plerumque a virtute paterna degenerare, eamque vitis contaminare atque obscurare. Eximium igitur ac plane singulare existit, si familiae decus in eo, in quo orsum coepit, haud perit, verum ab eius sobole ita augetur ac propagatur, ut

non

non annis aut saeculis, sed ipsa potius aeternitate videatur
definiendum. Commemoratu digna eo nomine censenda est
splendida gens *Loeberiana*, ex qua infinita fere annorum
serie, tanti prodire Viri, qui et doctrina et scriptis, fami-
liam, patriam, et totum orbem litteratum illustrarunt. Equi-
bus nec singulos superstites ac florentes, nec beate defunctos
enarrare, sed potius unicum proferre constituimus, Virum
nempe Magnificum CHRISTIANVM LOEBERV M
Sacrarum litterarum Doctorem incomparabilem, Duca-
tus Altenburgensis Antistitem supremum, a consilii Collegii
item ac coetus sanctioris, et quae reliqua sunt honorum et di-
gnitatum genera, Theologum omnium saeculorum memo-
ria dignissimum; eiusque vitam et merita, quantum in nobis
fuerit situm, si parum polite ac limate, diligenter tamen ex-
ponere, ac felicissimo huic Patri, de filio eo dignissimo, filioque
ipsi, Viro luueni Praenobilissimo elegantissimoque GOTT-
HILFIO FRIDEMANNO LOEBERO de Philosophiae Ma-
gistri dignitate ab Amplissimo Philosophorum Academiae Ie-
nenfis Ordine nuper ei concessa, deque politioris litteraturae
specimine egregio gratulari, cum vel ipso CICERONE teste,
*sera gratulatio reprehendi non soleat, praesertim si nulla negli-
gentia praetermissa est.* Adde si nouam praetera expectat oc-
casionem et priorem differt, ut cum posteriori noua coniunga-
tur, et ita auctior fortiorque procedat in publicum, moramque
largiori compenset proventu. Ad TE igitur Vir Clarissime,
Amice exoptatissime, ad TE inquam, in quo *Familiae Tuae*
florentissimae enitescet splendor, ablego hanc epistolam, ami-
citiae a Parentibus in nos derivatae, non vulgaris sed Pyla-
deae tesseram, vadem praedemque meae in summe Vene-
randum Parentem pietatis atque obseruantiae. Fida haec
atque hilaris gaudii, quod ex Tua percipio noua dignitate, inter-
nuncia praeterea habet in mandatis, ut Tibi ad maiora indeque
pendentem immortalem gloriam felici conatu aspiranti Illu-
stris atque gloriosae, h. e. sanctissime honestissimeque actae vi-
tae

tae exemplar siue imaginem Patris Tui Maxime Venerabilis, Patroni mei aeternum suspiciendi proponat, TE-que admoneat, ut per DEVM immortalem omni animi impetu in id incumbas, ut eius virtutem eximiam ac plane admirabilem, absoluta quadam exprimas imitatione, ostendasque TE numquam ex animo esse dimissurum, cuius sis filius. Hoc enim modo in TE residebit paterna virtus eiusque perpetua comes, perennis gloria, ac in TE remanebit egregie. At, dum de ornando Theologo consumatissimo cogito, sentio nullam eloquentiam nec optari nec concipi posse, quae dignam adferat aut tempori gratiam, aut materiae copiam. Obsistit fama tanti Nominis, modestia item viri Maxime Reuerendi, et denique ingenii mei tenuitas intercedit; quo minus vitam ac merita tanti Viri persequi ego sustineam. Sed facile vincit animi fluctuantis dubitationem, omnemque ex animo meo excutit metum, singularis Patroni mei singulari colendi pietate humanitas et tot bonorum plausus, quo hanc breuem meam, ut spero, excipient narrationem. Hinc inuidios Aristarchos flocci facio, neque rusticae scurrilitatis Patronos metuo, sed potius contemno. Quodsi enim pro rebus maximis, qualis est gloria sanctissimarum litterarum in Magnifico Viro, temporis nostri Theologo eximio, admiranda, inuidiam subire soleo, me optimum sane puto iniisse consilium. Accedit, quod, quia satis diu laboraui ex inuidia, non magis eius curem tela, ac miles crebro in acie versatus, horret plagas et vulnera. Neque adeo extimescam Catonis supercilium aut Thrasonis iniquam voculam, quae forte praesentibus atque viuis, nullam tribuendam esse laudem mortuis vero potius eam reseruandam esse statuet. Antiquus quidem, sed pestilens est mos, praesentia inuidia, praeterita veneratione prosequi, quem hodie adhuc quoque sequuntur quamplurimi. Cum vero virtuti sua constet laus atque gloria, ea praesens fatietate languescit ac vilescit. Nonne hoc a saeculi pendet vitio, et prauum ac malignum est,

est, non admirari hominem admiratione dignissimum, quem videre, complecti, nec laudare tantum, verum etiam amare contingit. Meretur potius iustam venerationem Vir Excel- lens, h. e. meretur laudari, et viuis posteritati suae interesse, ac propria frui gloria. Laudabile igitur ac gloriosum est, insignia et maxime illustria Viri Magnifici D. CHRISTIANI LOEBERI merita ac vitam, eo superstiti ac florente litteris consignare. Accipiet quoque Vir singulari reuerentia suscipiendus, hunc vilem nostrum laborem more suo, h. e. bene- uole, et eum, si id citra incommodum, hoc est, boni publi- ci marum fieri poterit, et ea qua solet humanitate, corriget, in eoque egregios imitabitur pictores, qui uno aut altero pe- nicilli ductu, multa in tabulis vulgariarum artificum pictis vi- tia emendant. Celebrant hunc Theologum Summum, Sa- lanæ nostræ Decus incomparabile IO. FRANCISCVS BVD- DEVS * Magnificus STOLLVS noster, ** CI. GOETTEN *** denique breviter strictimque, vitam suam perceret ipse Ve- nerabilis Antistes. † Excellentissimus MOSERVS in lexico haud ita pridem euulgato, quo theologorum vitas perhibet loquuntur praeterea de eo annales et fasti eruditorum pu- blici. Verum cum plura de eo adferri possint, meas in iis recensendis experiri constitui vires. Natus est vero noster, in antiquo *Thuringiae* Oppidulo, ad fluuium *Salam* sito, et ab amne *Orla*, qui ibi in *Salam* infuit tamquam in eius os, siue *Mund*, *Orlamunda* dicto, sede illustrissimorum comitum, †† qui Nomen inde accepere, celebri, sub regimine ac ditione FRI- DE-

* in programma dissert. inaugurali D. CHRIST. LOEBERI praemissa.

** in historia litteraria item in historia litteraria theologica, item in annot. ad HEVMANNI conspectum.

*** in *seitz Lebenden Europa part. II. p. 164 sqq. f.*

† in seiner *Konneburgischen Historie p. 358.*

†† Horum Comitum historiam peculiari dissertatione, exhibuit, Vir doctissimus IO. FRIDEM. LOEBE- RVS tanto Patre dignus filius, et non tam ex aliorum libris, quam ex ve- rustate annalium monumentorumque eruit, et mirifice illustrauit.

DERICI Ducis Saxonis Gothani, Patriae Patris longe Clementissimi felici. Oppidum hoc non quidem ex ambitu, qui ei non adeo amplius contingit, neque ex magnificentia, quae non est adeo magna, sed potius ex situ peramoenio, et ex naturae operibus exquisitis, quibus abundat, est aestimandum. Collocatum est illud in altissimi montis cacumine et fronte versus meridiem, ex quo ex altera parte in circumiectos variis florum coloribus campos picturatos ac hortos prospicitur, ex altera vero oculi si ex alto in subiacentem feruntur vallem, iucundissimo arborum in via, quae in oppidum ducit, obviorum ac dispositorum viridantium, in via publica ad pedem montis proficiscentium ac commeantium, praeterfluentis fluvii ei iunctorum, pratorum gramine ac floribus luxuriantium, nemorum ac silvarum ea attingentium, denique passim errantium numerosissimarum gregum pascuntur spectaculo. Datur praeterea ex hoc oppidulo prospectus pulcherrimus, non solum in loca propinqua, pagos nempe et vrbes, sed in satis quoque remota, quae e longinquo pellucidi et peregrinantes oculi possunt contemplari. Est huic oppidulo suburbium ad pedem montis extractum, cui Nomen NASCHHUSA, in quo cum inhabitaret CHRISTOPHORVS HENRICVS LOEBERVS. * *Nōν ἐν ἀγίοις* Antistes de Ecclesia Christi optime meritus, et ob singularem sanctiorum litterarum eruditionem, praestantissimaque scripta, aeterna ac pia memoria colendus, cuius memoriam ab eius dignissimo ac summe venerando filio D. CHRISTIANO LOEBERO litteris consignatam habemus (***) aliquod praedium, in eo ex femina lectissima ac sanctissima ANNA CATHARINA, M. CHRISTOPH. SCHMIDII Pastoris Vhlstadiensis filia huncce genuit filium. Lucem ita

a 3

vi-

* Ad cuius laudem aeternamque gloriam hoc unum refero, eum in superiorum Philosophorum exedra in Academia Ienensi quinquaginta quatuor

Dissertationes praefidio tenuisse. ** in scripto cui titulus: Ehren-Denckmahl Herrn Christoph Heinrich Loebers Iena 1706. 4.

vidit noster. A. S. R. cIo Io c LXXXIII. ad IIII. Non. Febr.
Laetis parentibus nihil magis statim fuit curae cordique, quam
vt sacro sancto Christianorum ritu, aqua ablueretur salutari.
In tenera aetate, primis verae ac sanctissimae religionis ele-
mentis, tantum, quantum ea aetas recipere poterat, vt
imbueretur tener animus, diligentius curarunt. Et
quemadmodum proficiebat pietate, ita etiam in iis arti-
bus, quibus aetas puerilis solet impertiri, miros statim fe-
cit progressus. Principes et ad fuscipiendam, et ad ingre-
diendam studiorum, quibus ad humanitatem informamur, ra-
tionem, ei extiterunt non solum maxime Venerabilis Parens,
quantum id officii grauioris permiserunt negotia, sed studiosi
pii et docti, e quibus Venerandum Senem LONGOLIVM
Adiunctum et Pastorem Monstabiensem optime meritum
haud ita pridem vita functum, honoris causa nomino, quo-
rum priuata institutione uberiori usus est fructu. Quae ideo
publici praeferenda, quia in ea omnia feliciter citiusque proced-
unt ad praecocem maturitatem; quemadmodum arbores,
quas singularis cura ab aeris iniuria custodire ac curare, cultu-
ra nostra solemus, ceteras, quae ex communi fundo succum
trahunt, tempore vincunt. Postquam igitur noster ex pri-
uata institutione collegerat et roboris adsumferat firmitatem,
eam suasu summe Reuerendi Patris, cum institutione publica
permutare, et ideo se in scholam, quae Rudolphopoli flore-
bat, conferre constituit. Regebatur tunc temporis haec
schola a Viro Doctissimo M. MICHAELE SCHWIMMERO
cuius laborem, eius collega et vitae et doctrinae laude con-
spicius, M. IO. ERNESTVS MVLLERVS subleuabat. His
igitur in disciplinam est traditus, ab iisque ea omnia et celeriter
et probe percepit, quae ad altiora viam parare solent. Vfus
est ibi quoque consilio, hospitio, mensaque, Viri de grege
Christi praeclare meriti, HENRICI CHRISTOPHORI
LVDWIGII, sacrorum summi Antistitis, cuius maxima
beneficia grata semper agnoscit mente. In adeo magna ponit

nit felicitate, quod ei in tam illustri consuetudine adulescere contigerit, quae nihil nisi gloriosum ac utile suadet atque perhibet. Innotuit quoque ibi Viro Illustri AHASVESO FRITSCHIO, Cancellario Rudolphipolitano vere pio ac erudito qui, patrem cum singulari prosequeretur fauore, filium eo complecti haud intermittebat, praesertim cum in eo animaduerneret, quam probe a natura ad mentem optimam fuerit genitus, et a cultura bonarum artium ad miraculum expolitus. Et quemadmodum inter alia naturae bona valentem deprehenderat poetam, hic Patris amicus, et filii Patronus eximius, Caesareani palatii Comes, mox ad magis excitandam ac inflammandam benignam ac felicem eiusdem venam, poeticam, ei decreuit lauream, eaque illum Academiam salutantem condecorauit. Patris summa suspiciendi veneratione Patronorumque Maximorum optimo consilio A. S. R. MDCLXXXVIII. hanc nostram ingressus est Academiam Prorectore IO. HADRIANO SLEVOGTIO, a quo numero ciuium Academicorum est adscriptus, et a Viro Magnifico B. IO. IACOBO SYRBIO Ordinis Philosophici tunc temporis Adiuncto designato, postea vero Logices et Metaphysices ac denique Theologiae Doctore et Professore Publico Ordinario (quod tandem munus sacrum una cum purpura ac sceptris Academicis deposuit morte,) in contubernium adscitus, a quo sicut et a M. IO. SIM. PURGOLDO eiusdem Ordinis Amplissimi Adiuncto, varia bonarum artium accepit adiumenta. Heic ubi nobilissimae iurisprudentiae adiscendae cupiditate flagrare se fenserat, haud exiguum ei dicauit studium, uniuersumque Iustinianeam callere adlaborauit pulcherrimum *εὐσημα*: ita tamen, ut in sanctioribus litteris, ad quas naturae quasi instinctu vehementiori ferebatur, praecipuam praeclarissimamque poneret operam, quam solerti Philosophiae et Philologiae studio mirum quantum iuuaret. Nihil igitur habuit prius, quam ut in Philologicis fulgentissimum totius Germaniae fidus B. IO. ANDREAM DAN-

TZIVM, in Philosophicis vero, praeter acutissimum IO. PAVLVM HEBENSTREITVM, post fata etiam illustrem GEORGIVM ALBERTVM HAMBERGERVM, quem inprimis admiratus est, audiaerit. Neque minus B. BVRCARDI GOTTHELF STRVVII, cuius fidei bibliotheca tum concredita erat academica, Viri tam ob animi dexteritatem, quam eruditionem, indeque manantem nominis celebritatem etiam post mortem pie colendi, scholas, in quibus historiam, antiquitates Romanas, rem numismaticam, alioque ad humanitatem pertinentia studia praelegit, sedulo ac diligenter frequentavit. Praeter bibliothecam memoratam publicam, cuius usum humanitas supra laudati STRUVII concessit libentissime LOEBERO, ei felicissime obtigit, ut veniam impetraret per aliquod menses in thesauro numario, qui tunc Arnstadii custodiebatur, integros consumere dies. Quantum hucusque profecerit, ostendit brevis, sed docta dissertatio quam publice sub iam laudati IO. IACOBI SYRBII praesidio, *de numero et serie categoriarum* CIO IO CLXXXVIII. defendit. * Puriori cum primis disciplinae deditus Magistros ac praeceptores sibi elegit summos, quibus tum Salana nostra maxime florebat. Quam diligenter interfuit sanctissimis BECHMANNORVM, VELTHEMIORVM, MVLLERORVM, HEBENSTREITORVM, Virorum

Opinantur quidam huius dissertationis Auctorem esse SYRBIVM, sed optimo iure vindicamus vero eius Auctori Loebero Respondenti. Ad §. p. 9. huius dissert. collat. cum p. 21. Observandum, Magnificum LOEBERVM eam quam ibi tuetur, sententiam mutasse. In collegio enim metaphysico ita de hac re disserit: *Ut dicam quod sentio: tamen olim pro sententia, quae conceptum entis uniuersum esse statuit, propugnavi, attamen, omnibus*

rationibus subductis, quamquam ipsa entis definitio independentiam non inuolueret videatur, nibilo tamen minus, cum existentia diuina infinita et independentis sit, totum autem existere creaturarum instar nihil in comparatione ad DEVM sit, et analogiam tantum ad existentiam DEL referat, omnino censeo Eius respectu DEL et creaturarum esse non uniuersum, sed commune ad unum seu ab uno.

rum Maximorum ac in coelis nunc triumphantium praelectionibus. Probabat se non solum his Praeceptoribus, sed omnibus, ad quorum notitiam peruenerat, et vitae probitate, et doctrina exquisita, cui eximiam nauabat operam, qua promte quoque divina in sacro codice obuia penetravit, et in succum et sanguinem, quod dicitur, vertit oracula. Habebant igitur praesides hi gravissimi, quem ex auditoribus diligenter magis ac mirarentur neminem. Unde quoque factum esse nos credimus, quod nec defuerint Patroni, qui virtuti eius praestantissimae et pertinaci industriae iusta praemia decernerent, et sua sponte currenti adderent quasi calcar. Eiusdem hinc anni, quo Ienam intraverat die xxx. Mensis Octobris supra dicti FRITSCHII; Viri Incomparabilis filio, consultissimo, Comite Palatino Caesareo et causarum patrono Coburgensi, CHRISTIANO LVDOVICO, Poetae laurea fuit condecoratus, quam dignitatem quum ornaret mirifice, mox alia secuta est, qua honores et privilegia Philosophiae Magistri anno MDCC in hoc consequabatur Athenaeo. Hac noua dignitate vt se praeberet dignum, anno proxime insequenti arenam adscendit disputatoriam, superioremque Philosophorum exedram, in eaque stetit optime pulcherrimeque, mascule tuendo ea, quae contra quandam obseruationem Halensem, de *utilitate locorum dialecticorum in persuadendo*, erudite conscripserat. Primum hoc specimen Academicum, MDCCXII aliud excepit, de *legibus DEI gamicis*, quo videlicet solerter ac operose asseruit, dari leges naturales secundarias, in quibus, vt cum Iure Consultis loquamur, Dispensare DEVS posuit. Eodem anno bis respondentis munus in cathedra, ut vocant, Theologica, praeside B. PHILIPPO MVLLERO, apud quem in magno semper fuit aere, ANDR. PRVCKNERI in casibus conscientiae placita defendens, subiit cum omnium plausu. Ceterum praeter ingentia MVLLERI in se merita grata semper agnoscit mente, quae prolixè adeo

b

sem-

semper summe Venerandum VELTHEMIVM, Celeberrimum DANZIVM, acutissimum GEORGIUM ALBERTUM HAMBARGERVM, Excellentissimum STRVVIVM in se contulisse animadvertit. Verum enim vero, quia non oportet semper in scholis haerere docentium, sed prodest interdum potius, aliis rursus tradere artes ac scientias probe perceptas, proprias quoque nos aperuit scholas, quo iuventutis Academicæ consuleret utilitati, et, quantum erudiendo queamus proficere, proprio exemplo experiretur. Quæ cum cursu fluenter exoptatissimo, summus rerum omnium Arbiter signum receptui dare, munerique sacro Pastoris oppidani, quo Patris senectus viribus destituta sublevari debebat, sese totum consecrare iussit. Gessit hoc officium sacrum, tanta, quanta fieri potuit cura diligentiaque, neque inter tot sanctissima negotia intermisit, quo moveret stilum exerceretque ingenium. Ibidem enim dum trahebat moram, salutarem servatoris Optimi in mundum adventum tractatu germanico metrico celebravit, et novæ Parentis promptuarii sacri editioni præfamen præmisit. Cum vero meritissimus et optimus senex tandem A. S. R. c. l. lxxv. ex hac misera migraret vita, facillique cursu in portum veniret æterna requie placidum, a SERENISSIMO PRINCIPE, FRIDÉRICO DVCE, PATRIAE PATRE Clementissimo, inter coelites nunc triumphante, demissis suis precibus impetravit noster veniam, ad studia, quibus unice delectabatur, et quæ invitus deseruerat, redeundi, adeo, ut addiderit quoque PRINCEPS INDVLGENTISSIMVS maximum proposito huic pondus, largumque, quo id tanto fortunatius prosequeretur, stipendium. Inde per Hollandiam atque Germaniam iter instituit, lustravitque ibi celebriores Aacademias atque urbes, salutavitque doctissimos celeberrimosque Viros, quorum e conspectu, ac sermonibus eruditior semper discessit. Confecto adnuente divina gratia, hoc itinere, revertit in patriam, repetijtque, hanc quam de-

deseruerat, Musarum sedem, ut in eadem studia sua prove-
 heret, et, quæ hinc inde collegerat, ad usum transferret
 publicum, et tam docendo quam scribendo pariter ac summe
 venerabilis B. Parens cum studiosa iuventute communicaret.
 Scripsit disputationes doctissimas easque defendit optime, quas
 hic recensere operae esse pretium duximus. Notatu digna
 igitur est, quam *de fundamento legum naturalium secundum di-*
sciplinam Socratis C13 13 CCVI. habuit; * cui merito adiungimus
 mox insequentem *de fundamento legum naturalium contra ma-*
zæologiam Euripidis. Editis his præstantis eruditionis speci-
 minibus, Philosophorum Ordo Amplissimus Sapientissimus-
 que de eo denuo ornando cogitavit, sibi que comitem ad-
 iunxit, siue Adiunctorum adscripsit numero. More igitur con-
 sueto pro loco elegantem *de forma regiminis in republica litte-*
raria conscripsit ac habuit dissertationem quæ se probavit
 Goettingensium Polyhistori Celeberrimo HEVMANNO
 quam quod maxime. ** Eodem anno noua disputatione hoc
 posuit Ζητημα: an Iudas proditor interfuerit sacrae coenae. Præ-
 terea quantum præstabat in superiori philosophorum exedra
 LOEBERVS noster, quodsi, quæ luci exposuerat publicæ, opti-
 me tuebatur, tantum valebat in sanctiori eloquentia cum pro-
 rostris sacris stare, ac diuina oracula interpretaretur. Certe
 quoties in conuentu sacro verba faciebat ad populum, quibus
 omnes instrui mirifice valdeque delectari sentiebant, vel tum
 temporis prospiciebant animo talem eum fore, qualem sibi cun-
 cti hodie, *Fridericiana* inprimis terræ gratulantur. Hoc sta-
 dium non sine quadam animi alacritate decurrenti Diuinum
 Numen successus præbuit exoptatos, magnique Viri singula-
 rem

b 2

* Vid. Magnifici STOLLII *Historie des
Gelahrheit* p. 619.

** In *Conspectu reipublicæ litter. C.*
VII. s. 9. not. ubi hanc LOEBERI

sententiam Celeberrimo IOCOBO
THOMASIO opposuit, quam ci-
tat sapienter laudatus STOLLIVS
in annotat. in Heumannum p. 1012.

rem gratiam, quae ad praeclara nitentibus decus et robur esse solet, concesserunt. Magni enim Principis magni Maecenatis Beatae Perillustri ac gloriosae Memoriae Consilarii intimi de BRAND mite ambiit potrocinium. Neque alii ei defuerunt Patroni ac Fautores, e quibus honoris causa nomino B. et summe Reuerendum de BROCKE supremum tum Dioeceseos Altenburgensis Antistitem et B. summe Venerandum IO. FRANCISCVM BVDDEVM, qui tum et doctrina et scriptis Salanam nostram illustrabat. Accessit praeterea consuetudo, quae ei cum viris sui ordinis amplissimis doctissimisque intercedebat, qua ita utebatur noster, ut ex ea uberrimos caperet fructus, qui ex docta, salutari confortione sociali solent prouenire. Atqui erant tum temporis in hac Academia Viri doctissimi, qui, licet munere Académico publico haut fungerentur, priuatim tamen iuuentuti prouentu felicissimo tradebant artes atque scientias. E quorum numero erant RICHARDI, HEVMANNI, ACKERI, viri qui iam dudum inmortalem sibi pepererunt nominis famam. His LOEBERVS utebatur valde familiariter. Dicaverat uti iam diximus operam suam iuuentuti academicæ, quæ magna frequentia in eius confluabat scholas, in quibus philosophica, sive Philologica magno docebat cum successu. Et quemadmodum Serenissimi huius Academiae Nutricii Amplissimo Philosophorum Ordini dederunt veniam, ut sanctiorem quoque profiteretur doctrinam, h. e. ei benigne eius concesserunt usum atque tractationem, indulgentia summe Venerabilis sanctioris Ordinis, more tunc recepto priuatim sanctiorem quoque docuit disciplinam. Et profecto sicuti Theologus noster eximius, naturæ quodam nobili instinctu lubentissime semper facem docendo prætulit ingenuis Academiae adolescentibus, ita diutius, optimi Parentis exemplo in hac bonarum artium officina, Deo et reipublicæ inservire constituerat. Sed sapientissimo ac benignissimo rerum gubern-

bernatori ac Moderatori plane aliter fuerat vistum, qui LOEBERVM ex Academiae palæstra alio statim vocavit, et ad civitatem sanctiorem suam redire iussit. Deceverat nempe BEATISSIMAE MEMORIAE, PRINCEPS FRIDERICVS, PATER PATRIAE, dum viveret CLEMEN TISSIMVS, SERENISSIMI BEATISSIMIQUE ERNESTI, PII, AVI SVI exemplo, qui scholis coetibusque sacris Ducatus Altenburgensis praeesset, praeter sacrorum Antistes, qui Superintendentes audiunt, inspectorem constituere: primum huic muneri praeponere LOEBERVM tanta sparta dignissimum. Demandatum ei hoc fuit sacrum officium die III. Mens. Decembr. MDCCVIII. Quam graue atque arduum sit munus istud? paucis fortasse cognitum est atque perfectum. * Et tanto magis mirandum est nostrum illud cum laude per integrum biennium gessisse tantisque oneratum molestiis implicatumque laboribus, quos officii ratio postulabat, noua ingenii edidisse monumenta. Tot curis atque negotiis districtus, elaborauit disputationem Socraticam super vexato loco. 2. Tim. II, 16. ad Maxime Venerabilem LVDWIGIVM datam et MDCCX. publicatam. Commemoratu digna est inprimis *Theologia positiuua*, quam sermone conscripsit vernaculo Altenburgique MDCCXI in 8tav. edidit ** maximis a Viris eruditis condecorata laudibus. *** Ce-

b 3

terum

* Delineauit Inspectoris munus peculiari carmine ad summe Venerandum fratrem:

*Fallitur ignaue quicumque hic otia quaerit
Vitae, sed qui isthuc onus intolerabile censet,
Fallitur is pariter: sunt hic incommoda multa,
(Quod non inficior) mordet iam frigus acutum*

*Iam scythicus boreas vexat iam turbidus-
imber*

*Quisque suum ferimus pondus: sua sarcina
cuius*

*Mandata est, habet et quoduis sua commoda
munus.*

Nouimus et mites Zephyros, solesque serenos,

*Et placidas auras; recreant alterna gra-
uios.*

** Prodiit hoc titulo: *Die Lehre der VVahrheit zur Gottseligkeit &c.* vid. Magnificae STOLLII *Historie der Theologischen Gelahrtheit* p. 441. et 442. et eiusdem *Anmerkungen uber Heumanns Conspic.* H.ß. liter. p. 735.

** Laudarunt haec theologiam B. BVD. DEVS in supra dicto programme continne admodum eam scriptam esse restatur, et Magnificus HEVMANNVS *Systema theologiae accuratissimum* vocat in *dissertat. de titulo theologi Ioanni tributo*. Ceterum plurimi optant, ut noua editione libri tollatur raritas.

terum in vrbe hac ampla, illustri atque incluta, Perillustris
atque Excellentissimi sanctioris Collegii Praefidis, sacrique Pa-
latii Quaestoris vicarii B. DOEHLERI usus est patrocinio.
Intercessit ei quoque cum Celeberrimo WENTZELIO
Gymnasii Altenburgensis tunc direttore meritissimo, et cum
eruditissimo FOERSTERO, Bibliothecae Ducalis tunc
praefecto arctissima coniunctio atque amicitia. Interea
accedit, ut venerandus Ronneburgensium Praeful WEI-
DENSEIUS supremum obiret diem, cui ut succederet no-
ster diuino sub auspicio in hoc peruetustum a nobile satis vo-
catus est oppidum, quo, tamquam in vinea supremi omnium
rerum Moderatoris, animarum curae, ac saluti praeesse, aliis-
que sanctioribus perfungi laboribus debebat. Constitutus est
igitur sacrorum apud Ronneburgenses Antistes, coetusque
eiusdem sacri Pastor primarius, die VI. Dec. MDCCXXI. Eius-
dem anni cursu superiori noua eidem accessit nullo a me silen-
tio inuoluenda felicitas, quae non solum insequentem fausti-
tatem genti Loeborianae adportare, sed eidem ipsam immor-
talitatem inducere mihi videtur. Illuxit dies ille felix faustus-
que quo reddebantur Viri Magnifici virtuti coeleste munus,
DOROTHEA SOPHIA BOERNERIA, filia B. IACOBI
ABRAHAMI BOERNERI praefecturae Ronneburgensis Ad-
iuncti optime meriti, Stirpi celebratissimi olim Theologi
HENRICI IULII BRAGERI arcta necessitudine cum Thoma
REINESIO litteratore consummatissimo iuncti insita atque ex
famigeratissimi olim sacrorum Antistitis Altenburgensis summi
HENRICI ECCARDI genere orta atque prognata, femina libe-
rali forma, vultu modesto, castimonia animi, elegantia morum
omnibus denique ornamentis florentissima, quam aetas eius sacra
que postulebat dignitas. Habebat SOPHIAM munus supra mor-
talia omnia, virtutis simulacrum exquisitum, sexus sui ornamen-
tum, habebat sociam vitae et ab eius habebatur virtute. Qua nihil
seu ad eius cultum elegantius, seu ad eius concordiam certius, seu
ad

ad gloriam illustrius adsequi potuisset. Hanc unam eligebat ex omnibus ac diligebat non impetu quodam lasciuientis affectus, sed limato ac perfecto virtutis iudicio. Ex quo felici coniugio viuam Loeberini Nominis effigiem in famae pariter ac sexus heredibus videt ac videbit mirabiturque grata posteritas. Inita hac dulcissima sanctissimaque societate non solum strenue peregit sacri partes muneris, sed more quoque antiquo, sacerdotum, quibus praesuit, ingenia disputando exercuit. Certe nisi summe Reuerendi ac Excellentissimi Antistites Pastorum ingeniis, eiusmodi adferunt medelam, plerique monstrosae deformantur breui metamorphoseos specie, ut in alterum mundum se delatos esse credant, aut in minus hospitalem se peruenisse autument, ubi doctissimi Viri siue de argumentis sacris, siue Philosophicis ac literariis dulcissimos utilissimosque miscent sermones futuro etiam saeculo profuturos. Merito igitur a Cl. GOETTENIO l. c. hocce laudatur institutum, et laude ornatur noster, quod feliciter illud prosequeretur, frequentesque habebat dissertationes, vt vocant synodales. Edita igitur MDCCCXII. prima disputatione de *iustificacione* arenam aperuit disputatoriam, quae quoque semel quotannis erudito feruit conflictu. Anno MDCCCXIII. de *statu animarum credentium post corporis mortem* differuit.* Quo etiam anno sermone vernaculo opusculum sacrum de *amore creaturarum* emisit in publicum.** Anno MDCCCXIII. theses theologicas de religione proposuit. Cum igitur tot ac tanta LOEBERI nostri in Sanctissimam religionem eiusque coetum sacrum, patriam et orbem litteratum constarent merita, ea iustis honoribus compensanda esse iudicarunt, qui aut amicitiae aut consanguinitatis vinculo ei erant nexi, additisque stimulis eum excitarunt, ut honorem tantis virtutibus debi-

* cf. *Miscellanea Lipsiensis* 1915 Tom. II. p. 668.

** cf. *die unschuldigen Nachrichten*. STOL.

LIVS in der *Historie der Theologischen Gelehrtheit* p. 339.

debitum summam nempe disciplinae sanctioris dignitatem peteret, quorum suasionibus aequae ac precibus relinquens locum, in omnium suorum et amicorum desideriis plenissimam Ordinis in Athenaeo propter Salam supremi theologi, ut vocant, expertus est indulgentiam. In examinibus enim talem se praestitit, qualem eum esse omnes arbitrabantur. Praeterea praelectionibus publicis die xv. Jan. MDCCXXIII. in Theses II. v. 3. sqq. Ienae habitis, quibus docuit ex locoque citato probavit, *Pontificem Romanum, Anti-Christum esse a Paulo designatum*, omnium in se deriuavit adprobationem. Nec minori plausu excepta est eius dissertatio, quam *de omnibus concedenda scripturae s. lectione occasione Bullae Anti-Quesnellianae, pro obtinendis summis in Theologia honoribus A. S. R. MDCCXXV. publico submitit examini*. Quae omnia fusius enarrantur in B. Buddei programme hac occasione conscripto et huic dissertationi praemisso. Ornatus hac sacra ac graui dignitate praeter muneris sanctissimi grauiusque procurauentem, semper aliquid nouum elaborauit purioris doctrinae argumentum, in mediumque protulit, ut haberent sacrorum interpretes oraculorum, quibus noster praeerat, de quo et disputare et ex quo proficere possent. Quod, cum quot annis repeteret, neque intermitteret alia euulgare doctissima scripta, ea una cum dissertationibus ab anno MDCCXXV usque ad Annum MDCCXXX. Ronneburgi editis ordine recensere operae erit pretium.

De potestate ligandi et soluendi 1715. *

De natura humana a filio DEI demum in tempore assumpta contra Petersenium 1716.

De poenitentia quotidiana 1717.

An concupiscentia in renatis residua sit peccatum proprie dictum? 1718.

De

* in eius dissertationis argumento cum multum adhuc defudauerit, uberioris eius propedem publicabit decla-

rationem: Obuiam simul iturus aduersariorum pessimis hypothetibus.

De simplicitate Christiana. 1719.

De confessione Ronneburgensi in turbis Synergisticis. 1720.

De quiete animae 1721.

De Oratione pro mortuis. 1722.

Eodem anno lucem vidit eiusdem *Historia Ronneburgensis.* *

Consensus B. Lutheri et Evangelico-Lutheranorum in doctrina de libertate hominis. 1723.

De communionis nomine quo sacra coena designatur. 1724.

De assiduitate precum 1725.

De functione ministrorum Ecclesiae Pastoral. 1726. **

De operariis in vinea 1727. ***

De Sabbato dieque Dominica 1728.

De influxu veritatum ac errorum in voluntatem. 1729. †

Consideratio dictorum, quibus Augustana confessio de sua et Ecclesiae Romanae consensione quaedam asseruerat 1730.

Praefationes praemisit et Explicatori Evangelico B. et summe Reuerendi Patris M. DCCI. altera vice prodeunti. Praefamen quoque composuit in canticorum librum Altenburgensem edit. 1727. in quo hymnopoeorum historiam mirifice il-

C

lu-

* Prodiit hoc: titulo: *die Ronneburgische Historie* &c. Altenburg 1722. in 8. quae omnium tulit plausum. Capita huius operis accurate recenset Auctor *selectas Bibliothecas Theolog. P. V. p. 16.* adde Cl. Goetten c. I. Conf. tamen *die Ienaische monatliche Nachrichten* ad ancl. l. c. xxII. in quibus nonnulla moneantur, sed adeo leuidentia, ut vix mereantur confutationem. Ratio instituti haud permittit, in ulteriorem excurrere disquisitionem.

** in hac dissertatione nonnulla modeste impugnat, quae Excellent. BOEHMERVS in *dissert. Jur. Eccles. proposuerat* conf. programma LOEBERI ad locum subdificilem Hilarianum.

*** in hac sententia Magnifici MOSHE-

MII et Cl. LOEFLERI de operariis in vinea in dissertationibus prolatis modeste refellit. Promisit venerabilis Abbas responsionem ad sententiae propugnationem, quam videre auidè expectamus vid. *Notitia scriptorum et Dissertationum.* I. L. MOSHEMII p. 58. Add. *Fortgesetzte Sammlung von alten und neuen Theologischen Sachen* 1730. *Zweiter Beitrag* p. 281. add. A. Goettl. c. P. L. p. 737. sqq. praeterea edit eod. anno *die Erkaentniß Gottes aus dem Donner Ronneb.* 8.

† Directa est haec disputatio contra Melodium, recenset eam B. HEINSIUS, Venerandus Praeceptor meus ac Fauctor in *Hist. Eccles. Saec. XVIII.*

stravit, adiunxitque varia, quae a WEZELIO & SCHAMELIO
 fuere praetermissa. Viginti annos postquam munus Antisti-
 tis apud Ronneburgenses sacri, diligentissime administraue-
 rat, totque fidei suae concreditos homines ad iustitiam perduxer-
 rat, ac varias hinc indeque acceperat, sed iustas ob rationes
 modeste declinauerat vocationes; tandem post B. D. REDE-
 LII obitum, Celsissimus Beatissimae Memoriae *Princeps* FRI-
 DERICVS II., cui penitus LOEBERI nostri innotuerat
 virtus, vocabat eum Altenburgum ad collegii sanctio-
 ris consilarii, Pastoris primarii et Superintendentis Generalis,
 illustrisque ibi Gymnasii Inspectoris supremi munerum pro-
 curationem. Diuino auspicio iniiit prouinciam hanc sanctis-
 simam ac grauisissimam, An. cto 1700. die 13. Mens. Martii
 ipso nempe festo annuntiationis Mariae, sermone sacro ibi fa-
 cto ad populum. Certe munia haec summis semper adsigna-
 ta fuerunt Theologis, cuius felicissima initia post DIDYMVV
 LINCKIVM tenuit Vir, qui in historia reformationis
 principem meretur locum, et ex ea omnibus cognitus, Vir
 aeternum pia celebrandus memoria, GEORGIVS SPALA-
 TINVS: quem sequuti sunt HIMMELII, BRESNICERI,
 MISENI, OSVALDI, MELISANDRI, COENERI, MVL-
 LERI, Superattendentes celebratissimi. Inter praesules Vr-
 bis & dioeceseos generales eminent SVARINI, ECKARDI-
 HVNNII, CASSELI, SAGITTARII, BROCKII, RE-
 DELII, Viri sine exceptione incomparabiles. Tanti mune-
 ris dignissimus minister se statim ad disputandum contra *scri-
 ptum quoddam de origine mali* (*) cuius auctor Socinianorum
 Arminianorum placita est sectatus, se accinxit, habuitque pu-
 blicè Altenburgi *dissertationem de origine mali, auctori Ano-
 nymo cogitationum de origine mali* (***) *oppositam.* (***) Mo-
 raba-

*Cogitationes hae de origine mali e
 lingua anglica in germanicam conuer-
 sit ab Anonymo linguae Anglicanae
 callentissimo.

** Prodiere Hanouerae 1731. hoc titulo:

*Gedanken von dem Ursprung des Bösen,
 aus dem Englischen in zwoy geistl. Reden.
 Sed mox suere prohibita.*

*** Veniata fuit die XXVIII. Novembr.
 cto 1700, & denuo recusa.

rabatur tunc Altenburgi Serenissimus Princeps FRIDE-
RICVS, qui sua splendidissima praesentia Principum ac
Ministorum summorum circumdatus corona, hunc actum
maxime illustrabat. Commemorant accurate hunc sole-
mnem eruditorum conflictum noua litteraria Lipsensia. (*)
Maxime, Principi Celsissimo FRIDERICO II. integro cum
MDCCXXXII. graui morbo afflicto, tum morte tandem num-
quam satis deploranda erepto, officio suo, h. e. precibus, vi-
giliis, diuino solatio, omnibusque iis, quibus moribundi ani-
mus instrui debet usque ad mortem noister diligentissime ad-
fuit, eumque ad mortem ita praeparauit, ut beate atque tran-
quille ex hac tumultuosa migrauerit vita. Hinc pariter FRI-
DERICI III. Clementissimi Patriae Patris iussu, die xxviii.
Mens. April. eiusdem anni Fridensteinii, quo Serenissimo ac
Beatissimo Principi paratu magnificentissimo iusta persolue-
bantur funebria in Thren. III, 22. 23. 24. sermonem habuit
proposuitque *Principis cor rectum ac pium siue Ein an GOTT
rechschaffenes Hertz eines Potentaten.* Typis expressa legitur
haec oratio sacra in pia Fridrici II. memoria quae prodit Go-
thae fol. MDCCXXXII. hoc titulo: *Das Hochverdiente Ebrer
Gedaechtniss des Wayland Durchl. Fursten und Herrn Herrn
Friederichs II. Hertzogs zu Sachsen.* Paulo post migrationem
Salisburgensium religionis causa factam, quam a die x. Mens.
Iunii eiusd. anni usque ad diem xiii. per ciuitatem Altenbur-
gensem transeuntem ac permeantem oratione prosequutus
est sacra, literis sempiternae prodidit hominum memoriae.
Exscripta est typis ibidem eodem anno hoc titulo: *Umstandli-
che Nachricht von denen Saltzburgischen Emigranten, welche von
10. bis 13. Junii 1732. Durch die Furstl. Sachsische Residenz und
Crays Stadt Altenburg gezogen &c. Altenburg 1732. 4.* Vene-
rat, tunc quoque Serenissima nunc beatissimae memoriae

* de Anno MDCCXXXIII. p. 378. seqq.

vidua AVGVSTA MAGDALENA una cum Serenissimis Principibus FRIDERICA et AVGVSTA Altenburgium, ut ibi haberet sedem moramque traheret, animae curam LOEBERO Antifitici grauissimo dignissimoque demandauit, unde etiam a sacris eum elegit confessionibus. Et cum Serenissimus quoque Dux FRIDERICVS III. Mens. Nov. eiusdem anni ciues suos sibi iureiurando obstringeret, LOEBERVS noster more consueto solemnem habuit magna hominum frequentia orationem sacram super Cap. X, 9. Lib. I. Reg. *sisten den aus Gnaden bereiteteten Stuhl unfers gnadigsten Landes Herrn*, quae eodem anno Altenburgi excusa 4.º. Inter tot sanctiora grauioraque negotia nouum semper molitus est opusculum. Eodem enim anni et laborum cursu vidit lucem *iudicium Apologiae confessionis Augustanae de Philosophia Aristotelis morali erudite conscriptum*. Altae prouidentiae sapienti destinatione cum factum esset, ut Serenissimus Dux ac Princeps Clementissimus Ioannes ADOLPHVS, cui terrae Saxoniae Weisenfelsiae sunt subiectae, iudicio virtutis cum elegantissima corporis forma coniunctae, Serenissimam eligeret FRIDERICAM, Principem omnibus simulacris emendatiorem, et quod multo est admirabilius atque praestantius, virtutum omnium decore ornatisimam, eamque ex multis unam sociam vitae omniumque sanctissimorum, quas possidebat rerum; hoc nouum splendidissimum ac sanctissimum foedus, quo una cum eodem sanguine heroico tot ac tantae iunguntur virtutes, et quasi in unum coalescunt corpus, DEI immortalis auspiciis, mortaliumque omnium votis initum Altenburgi die 10.º. xxxiii. sacro inaugurauit ritu atque confirmauit, h. e. splendidissimi huius connubii sacra peregit solemnia, eaque polita celebrauit oratione pia et saeculorum memoria dignus Praeful D. CHRISTIANVS LOEBERVS, * Praeter ea hic Theologus con-

Impressa fuit eodem anno haec oratio Altenburgi fol.

confumatisimus quamplurima elaborauit consilia et responsa
ut vocant theologica, et in iis talem se praestitit, qualem vix
et ne vix quidem vidit aetas nostra et scientia exquisita, et mi-
ra experientia praestantem purioris disciplinae Doctorem. Pos-
sem haec exemplis illustrare maxime insignibus, si mihi vel
contingeret, vel liceret Principum rimari arcana. Hoc unum
atingam, LOEBERVUM nostrum inter eos fuisse, qui con-
siliis diuinae sapientiae plenis, precibus piis, officio sanctissi-
mo AVGVSTAM Principem Gothanam omnibus et animi
et corporis virtutibus florentissimam, Magnae Britanniae
Principis Regii heredis sponsam mirifice subleuarunt. Inte-
rea decreuerat Serenissimus Princeps, Patriae Pater Clemen-
tissimus, ut sanctioris reuerentiae volumen, quod *Biblia* vo-
cant *sacra Ernestina Vinarientia* auctiora ac emendatiora denuo
luci exponerentur publicae, ad eaque curatius emendanda sum-
morum nostri temporis Theologorum adhiberetur opera, et
cum facile doctrinae sanctioris praestantia tunc temporis emi-
nerent; Europae sidus fulgentissimum Aulaeque Fridericianae
Decus incomparabile, eius nunc, qui tribunali sacro supremo
Gothano praest, vices gerens, D. ERNESTVS SALOMO
CYPRIANVS, Altenburgensium hic noster Praeful optime
de coetu Christi meritis, regiminis ibidem sacri ornamen-
tum admirabile D. CHRISTIANVS LOEBERVS, Theo-
logiae quondam Professor Ienensis Celeberrimus. D. RVSIVS,
denique in interpretandis oraculis diuinis celebratissimus
Theologiae Doctor et Professor Altdorffensis ZELTNERVS,
iis, sub moderamine ZELTNERI ab impressiois loco haud
longe remoti, facer hic labor, a Serenissimo Principe tam
propinquo Numine tamque amico aeternae veritatis, sanctis-
simae religionis tutore ac defensore fuit demandatus. Hinc
factum est, ut D. CHRISTIANVS LOEBERVS Prophetae
Iesae vaticinia haud parum difficilia fuerit interpretatus, at-
que doctis illustrauerit animaduersionibus, aliaque ei commissa

erudite elaborauerit, quae ad uberiolem operis huius diuini
facerent explanationem. Prodiit hoc opus sacrum ac plane
exasciatum Norimbergae A. S. R. MDCCXXXVIII. fol. apud
Enderos nitidissime splendidissimeque adiectis figuris impres-
sum. Insignia haec ac maxime illustria in Serenissimam Saxo-
niae Gothanae Domum coetumque Christi sacrum merita D.
CHRISTIANI LOEBERI cum in dies in maius altiusque excresce-
rent, sapientissimo FRIDERICO III. PATRIAE PATRI
indulgentissimo dignus, ut nouis ornaretur honoribus, hic
noster est visus. Concessit igitur sapiens nostri Serenissimi
Principis clementia MDCCXXXVIII, eodem temporis articulo,
quo Altenburgi comitia celebrabat, LOEBERO dignita-
tem conuentus sacri consilii, additis multis gratiae peculia-
ris speciminibus. Sed redeo ad reliqua Viri Magnifici scripta.
Eorum sequentia commemoratu digna mihi esse videntur
quam quod maxime. *Die Trostreiche Menschwerdung Jesu
Christi* 8. Jenae apud Bielckium, *die Kirchweyh des geistl:
Tempels* 8. Ronneburg, *Explicatio dicti Luc. VII, 16.* Praeter
ea sermonibus sacris casualibus, ut vocant, multa explicavit
sacri codicis loca difficiliora, e quorum sunt numero, Ebr.
XIII, 5. 1. Cor. XV, 19. Pf. LXXXIII, 2, 3, Marc, VIII, 1.
9. 1. Reg VIII, 56. 57. 58. Apoc. II, 17. Ebr. II, 14, 15, qui
omnes typis exscripti non sine summa utilitate cum voluptate
coniuncta, leguntur ab intelligentibus. Praetereo nunc ser-
mones funebres multaque carmina tam latine, quam germa-
nice eleganter conscripta. Hoc unum sub calcem adicio, quod
haud ita pridem edidit *programma, quo librum Tertulliani de poe-
nitentia Auctori Tertulliano vindicauit.* Longum esset ire per sin-
gula atque omnia quae hic summus Antistes laude digna lucu-
brauit, scripsit, emisit et fecit, enumerando percerere. Hoc
unum sufficit ad omne decus Nominis Loeberiani, LOE-
BERVM Deo Maximo Optimo esse gratum, Serenissimo
Principi FRIDERICO acceptum, Musis omnibusque bo-
nis

nis carum atque iucundum. Et quemadmodum virtutis et studiorum merita et praemia non in iudicio imperitorum sed potius sapientum h. e. non in inscitia sed ipsa sapientia sunt fita, ita ea virtuti vere tantum a laudatis et sapientibus decernuntur ac tribuuntur. Laudabile igitur ac maxime gloriosum est, LOEBERVVM nostrum, a litteratorum totius Orbis aequae ac Theologorum Principe, splendidissimo illo Musarum Praesidio ac summo, Excellentissimo CYPRIANO, mirifice diligi, hoc est, ita, ut nihil supra possit, amari. Ab infinito fere tempore Excellentissimum CYPRIANVM suum ita coluit reuerenter LOEBERVS, et ita rursus ab eodem fuit amatus, ut par esset in LOEBERO obseruantiae et in CYPRIANO amoris propensissimi significatio. Quae illustris amicitia cum adhuc floreat, et in dies maiora capiat incrementa, prodit virtutem LOEBERI eximiam, unicam tam constantis tamque singularis amoris, quo CYPRIANVS eum prosequitur, causam simulque perennem verae laudis fontem. Venerantur praeterea non coeco quodam impetu, sed verae virtutis amore ducti ac praedicant, sacrorum oraculorum interpretes, in Theologo Iure Consultum, iuris Sacerdotes in Iure Consulto Theologum, Philosophi in utroque genere eum aestimant miranturque. Vt paucis multa complectar, in eo omnes aequi bonique mecum conueniunt conspirantque, Magnificum LOEBERVVM omnes numerospii atque docti Theologi explere. Breuiter strictimque omnia quae in eius dici possunt laudem ita exponit Celeberrimus STOLLIVS: *CHRISTIANVS LOEBERVS *ist nicht nur ein gelehrter geschickter und kluger Theologus, sondern auch ein Philosoph und Rechts-Verständiger* Est natus poeta, est Orator plenus et perfectus, est denique Theologus cordatus atque consummatus. Praetereo nunc elogia quibus Celeber-

d

ii-

* in annotationibus eius in HEUMAN. conspectum bist. liter. p. 735.

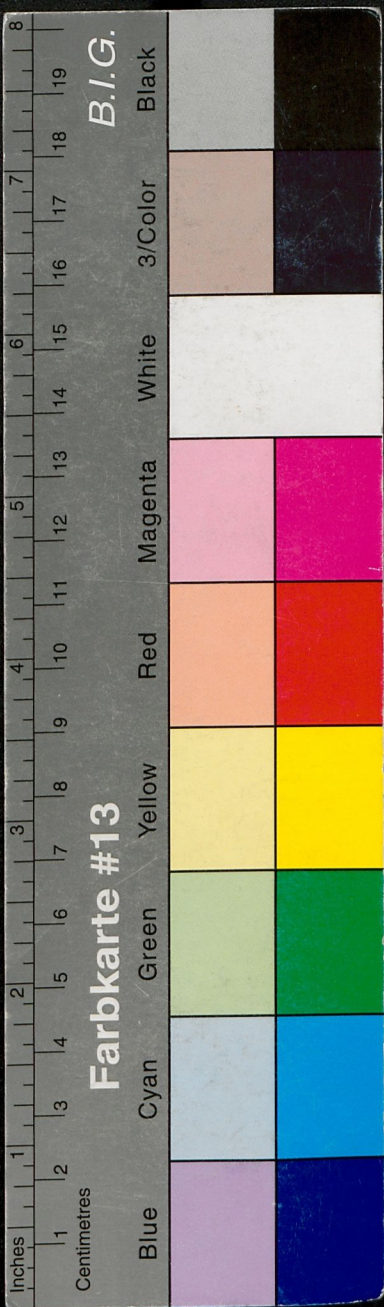
rimus HEUMANNVS aliique Viri longe doctissimi
hunc Virum Magnificum cohonestarunt. Loquuntur tot
praeclara ingenii monumenta tot viui testes celebres, loquun-
tur tot praestantia facta, idem loquuntur annales et fasti erudi-
torum publici, et nunc et olim loquentur hoc et uno pro-
fitebuntur ore omnes, idemque nobis sum posteris: *quoad LOE-
BERVM vixisse, virtutem laude auxisse.* Quam nitide ingenio-
seque Magnificum eius Nomen per anagramma expositum id
ipsum indicat: eum nempe omni esse cumulativissimum laude: *Er
ist am Lob reich!* quam belle symbolum eius omnium virtutum
matrem amorem complectitur, eiusque Nomen ac dignitatem
litteris ab initio positis artificiose exprimit: *Die Christliche Liebe.*
Haec sunt quae de vita ac meritis D. CHRISTIANI
LOEBERI breui ac sexigua mea complecti narratione et
placuit et licuit. Quaedam subducit multitudo, quaedam
mea haud comprehendit oratio. Hinc finio eam, sed non
vota pro incolumitate tam Magni ac pii Viri. Deus modo
det huic Summo ac maxime Venerando Antistiti annos, ne
tam rarae defint virtuti, tempora quibus se pro supremi
Numinis gloria, salute publica uberius explicare possit.
Reliqua, a se ipso sumet. Seruet supremum Numen hunc,
quem nobis dedit, Venerabilem ac pium Theologum quam a
plurimos annos florentem Indulgentissimo Patriae Patri,
Serenissimo FRIDERICO, seruet sanctissimo collegio,
conuentuique pio, seruet Patriae, seruet familiae ornatis-
simaе, seruet Musis et mihi, et constanti beet felicitate. Vi-
geat in posteris gens Loeberiana eiusque gloria indies rede-
at numerosior. Vouet musa mea haec vota, noua dignitate
Tua, Vir Nobilissime Doctissimeque, exhilarata atque con-
citata. Dubium non est, Te ex merito consequutum esse
Philosophiae Magistri honores, Teque magis eos ornare
quam ab iis ornari. Obtinuisti igitur hanc dignitatem scho-
lasticam tamquam praemium diligentiae atque virtutis Tuae
ab

ab Amplissimo Philosophorum Athenaei nostri Ordine.
Postulat veteris amicitiae inter Magnificum Parentem Tu-
um et meum, lex et ratio, postulant summa gentis Tuae
quae in me meosque constant merita, postulat denique pe-
culiari ratione amicitia arctissima, quae mihi Tecum successio-
nis quasi lege intercedit, ut meum gaudium ex Tua ortum
dignitate non solum Magnifico Tuo Parenti, sed etiam Ti-
bi publice declarem, et cum nouo eruditoque specimine
ostendas ingenium, Te eoque maioribus honoribus prae-
beas dignum, nouum exinde enascitur mihi laetandi argu-
mentum. Immineo igitur et huic occasione et Tibi Tuisque
de prospero ac felici studiorum successu gratulor, in diesque
laetiores ac meliores eorum precor prouentus. Floreat et
indies maiora capiat incrementa laurea Tua Phoebio gratis-
sima, vigeat in Te non solum Poetae laurea, sed etiam
Philosophiae, cuius coronam lauream h. e. decus et orna-
mentum, neque numus aut fauor, neque familiae splen-
dor, sed Tua Tibi peperit virtus. Pergas Magnifici Parentis
exemplo virtutis via, quam es ingressus, ad praeclara niti, et
virtute duce, comite fortuna ad maiores in dies dignitatum
ac honorum ascendere gradus, et ita contendas maiorum
Tuorum gloriam continuando propagare. Hoc orabo Deum,
ut omnes actiones Tuas, spiritus sancti ministerio dirigat ad
sui gloriam, bonum publicum. Sic omnia quam diutissime
cedent Tibi prospere. Ceterum caueas, ne in Te permuta-
tione animi cadat suspicio. Vitabis eam, si me constanti fa-
uore Tuo complecti haut intermitteres. Ego amabo Te, plus
quam soleo, et quam diu erit spiritus usque meus. Dabam lenae
e Museo die xxiii. Sept. cl. lxxcxxxli.

Tuus

suo merito

Io. Christianus Fischerus
Phil. Magister et eiusd. Ampl.
Ord. Adiunctus.



QR. 255.

Z c
4243

DISSERTATIO EPISTOLICA
QVA
VIRI MAGNIFICA DIGNITATE VENERABILIS
D. CHRISTIANI LOEBERI
ANTISTITIS PRINCIPATVS ALTENBURGENSIS
SVPREMI EIVSDEMQUE DVCATVS COLLEGII
ATQVE COETVS SACRI CONSILIARII
LÖNGE GRAVISSIMI &c.
VITAM AC MERITA
EXPONIT
FILIO EIVS
NOBILISSIMO ATQVE CLARISSIMO
GOTTHILFIO FRIDEMANNO
LOEBERO

DE
PHILOSOPHIAE MAGISTRI DIGNITATE
NVPER IN ACADEMIA SALANA OBTENTA
ET ERVDITE CONSCRIPTO DIEQVE VIII. KAL. OCTOBR. a. c.
MASCVLE DEFENSO
SPECIMINE GRATVLATVR
IO. CHRISTIANVS FISCHERVS
Philos. Mag. & Ampliff. Ordin. Philos. Adjunct.

IENAE,
LITTERIS MARGGRAFIANIS.
clb lcc xxxxi



Sie